

Sygn. akt VI Ka 117/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Natalia Burandt (spr.)
Sędziowie:	SSO Elżbieta Kosecka-Sobczak SSO Irena Śmietana
Protokolant	sekr.sądowy Aneta Zembrzуска

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Barbary Marszyckiej

po rozpoznaniu w dniu 30 kwietnia 2015r.,

sprawy W. K., K. K. (1), M. W.

oskarżonych o czyny z art. 278 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionych przez Prokuratora Rejonowego w Iławie, obrońcę oskarżonych W. K. i K. K. (1) oraz oskarżonego M. W.

od wyroku Sądu Rejonowego w Iławie

z dnia 02 września 2014 r., sygn. akt II K 132/13

uchyla zaskarżony wyrok w całości i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Iławie do ponownego rozpoznania.

sygn. akt VI Ka 117/15

UZASADNIENIE

W. K. oskarżony został o to, że:

I. w okresie od 28 sierpnia 2009 roku do 18 września 2009 roku w miejscowości T., gm. K., działając wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1) i M. W., po uprzednim odłączeniu zasilania, dokonał demontażu transformatora T- (...) powodując jego zniszczenie, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia miedziane uzwojenie, powodując w ten sposób straty w wysokości 23.300 złotych na szkodę (...) S.A. Rejon Energetyczny w K., tj. o czyn z art. 278§1 k.k. i art. 288§1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.,

II. w okresie od września do grudnia 2009 roku w K. przy ulicy (...), działając wspólnie i w porozumieniu z nieletnim dokonał zaboru w celu przywłaszczenia agregatu prądotwórczego o wartości 400 złotych na szkodę T. K., tj. o czyn z art. 278§1 k.k.,

III. w nocy na 25 kwietnia 2010 roku w K. przy ulicy (...), działając wspólnie i w porozumieniu z nieletnimi, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia radia (...) o wartości 260 złotych na szkodę M. R. oraz 4 felg aluminiowych, 2 opon samochodowych, akumulatora żelowego, 2 głowic zespolonych od świateł samochodowych, 2 siekier i przewodów rozruchowych o łącznej wartości o wartości 1.580 złotych na szkodę T. K., tj. o czyn z art. 278§1 k.k.,

IV. w nocy na 16 maja 2010 roku w K. przy ulicy (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. W. oraz nieletnimi, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia silnika samochodowego marki F. o pojemności 1.8 dm³, skrzyni biegów oraz wózka dwukołowego o łącznej wartości 1.000 złotych na szkodę T. K., tj. o czyn z art. 278 § 1 kk

V. w maju 2010 roku w miejscowości L., gm. K., działając wspólnie i w porozumieniu z nieletnim, po uprzednim odłączeniu zasilania, dokonał demontażu transformatora T- (...) powodując jego zniszczenie, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia miedziany rdzeń, powodując w ten sposób straty w wysokości 22.800 złotych na szkodę (...) S.A. Rejon Energetyczny w K., tj. o czyn z art. 278§1 k.k. i art. 288§1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.,

VI. w nocy na 5 czerwca 2010 roku w miejscowości Ł., gm. K., działając wspólnie i w porozumieniu z M. W., po uprzednim odłączeniu zasilania, dokonał demontażu transformatora T- (...) powodując jego zniszczenie, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia miedziany rdzeń, powodując w ten sposób straty w wysokości 23.800 złotych na szkodę (...) S.A. Rejon Energetyczny w K., tj. o czyn z art. 278§1 k.k. i art. 288§1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.,

VII. w nocy na 9 lipca 2010 roku w miejscowości L. gm. K., działając wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1) i M. W., po uprzednim odłączeniu zasilania, dokonał demontażu transformatora T- (...) powodując jego zniszczenie, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia miedziany rdzeń, powodując w ten sposób straty w wysokości 23.800 złotych na szkodę (...) S.A. Rejon Energetyczny w K., tj. o czyn z art. 278§1 k.k. i art. 288§1 k.k. w zw. żart. 11§2 k.k.,

VIII. w nocy na 12 sierpnia 2010 roku w miejscowości Ł., gm. K., działając wspólnie i w porozumieniu z nieletnim, po uprzednim odłączeniu zasilania, dokonał demontażu transformatora T- (...) powodując jego zniszczenie, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia miedziany rdzeń, powodując w ten sposób straty w wysokości 23.800 złotych na szkodę (...) S.A. Rejon Energetyczny w K., tj. o czyn z art. 278§1 k.k. i art. 288§1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.,

IX. w dniu 27 września 2010 roku w miejscowości T. gm. K., działając wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1), po uprzednim odłączeniu zasilania, dokonał demontażu transformatora T- (...) powodując jego zniszczenie, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia miedziane uzwojenie, powodując w ten sposób straty w wysokości 24.000 złotych na szkodę (...) S.A. Rejon Energetyczny w K., tj. o czyn z art. 278§1 k.k. i art. 288§1 k.k. w zw. żart. 11 §2 k.k.,

M. W. oskarżony został o to, że:

X. w okresie od 28 sierpnia 2009 roku do 18 września 2009 roku w miejscowości T. gm. K., działając wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1) i W. K., po uprzednim odłączeniu zasilania, dokonał demontażu transformatora T- (...) powodując jego zniszczenie, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia miedziane uzwojenie, powodując w ten sposób straty w wysokości 23.300 złotych na szkodę (...) S.A. Rejon Energetyczny w K., tj. o czyn z art. 278§1 k.k. i art. 288§1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.,

XI. w nocy na 16 maja 2010 roku w K. przy ulicy (...), działając wspólnie i w porozumieniu z W. K. i nieletnimi, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia silnika samochodowego marki F. o pojemności 1.8 dm³, skrzyni biegów oraz wózka dwukołowego o łącznej wartości 1.000 złotych na szkodę T. K., tj. o czyn z art. 278§1 k.k.,

XII. w nocy na 5 czerwca 2010 roku w miejscowości Ł., gm. K., działając wspólnie i w porozumieniu z W. K., po uprzednim odłączeniu zasilania, dokonał demontażu transformatora T- (...) powodując jego zniszczenie, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia miedziany rdzeń, powodując w ten sposób straty w wysokości 23.800 złotych na szkodę (...) S.A. Rejon Energetyczny w K., tj. o czyn z art. 278§1 k.k. i art. 288§1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.,

XIII. w nocy na 9 lipca 2010 roku w miejscowości L., gm. K., działając wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1) i W. K., po uprzednim odłączeniu zasilania, dokonał demontażu transformatora T- (...) powodując jego zniszczenie, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia miedziany rdzeń, powodując w ten sposób straty w wysokości 23.800 złotych na szkodę (...) S.A. Rejon Energetyczny w K., tj. o czyn z art. 278§1 k.k. i art. 288§1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.,

K. K. (1) oskarżony został o to, że:

XIV. w okresie od 28 sierpnia 2009 roku do 18 września 2009 roku w miejscowości T., gm. K., działając wspólnie i w porozumieniu z W. K. i M. W., po uprzednim odłączeniu zasilania, dokonał demontażu transformatora T- (...) powodując jego zniszczenie, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia miedziane uzwojenie, powodując w ten sposób straty w wysokości 23.300 złotych na szkodę (...) S.A. Rejon Energetyczny w K., tj. o czyn z art. 278§1 k.k. i art. 288§1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.,

XV. w nocy na 9 lipca 2010 roku w miejscowości L., gm. K., działając wspólnie i w porozumieniu z W. K. i M. W., po uprzednim odłączeniu zasilania, dokonał demontażu transformatora T- (...) powodując jego zniszczenie, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia miedziany rdzeń, powodując w ten sposób straty w wysokości 23.800 złotych na szkodę (...) S.A. Rejon Energetyczny w K., tj. o czyn z art. 278§1 k.k. i art. 288§1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.,

XVI. w dniu 27 września 2010 roku w miejscowości T., gm. K., działając wspólnie i w porozumieniu z W. K., po uprzednim odłączeniu zasilania, dokonał demontażu transformatora T- (...) powodując jego zniszczenie, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia miedziane uzwojenie, powodując w ten sposób straty w wysokości 24.000 złotych na szkodę (...) S.A. Rejon Energetyczny w K., tj. o czyn z art. 278§1 k.k. i art. 288§1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.,

Sąd Rejonowy w Iławie wyrokiem z dnia 02 września 2015r. w sprawie o sygn.. akt II K 132/13:

I. uznał oskarżonego **W. K.** za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie I czynu, stanowiącego występki z art. 278§1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. i za to na podstawie art. 278§ 1 k.k. w zb. z art. 288§ 1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 278§1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznał oskarżonego **W. K.** za winnego popełnienia zarzucanych mu w punktach II, III i IV czynów, z których każdy wyczerpał znamiona występkę z art. 278§1 k.k., przy przyjęciu, że zostały one popełnione w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91 §1 k.k. i za to na podstawie art. 278 §1 k.k. w zw. z art. 91 §1 k.k. skazał oskarżonego na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. uznał oskarżonego **W. K.** za winnego popełnienia zarzucanych mu w punktach V, VI i VII czynów, z których każdy wyczerpał znamiona występkę z art. 278§1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k., przy przyjęciu, że zostały one popełnione w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91 §1 k.k. i za to na podstawie art. 278§1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 91 §1 k.k. skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 278§1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. w zw. z art. 91 §1 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. uniewinnił oskarżonego **W. K.** od popełnienia zarzucanych mu w punktach VIII i IX czynów,

V. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 §1 k.k. w zw. z art. 91 §2 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego **W. K.** w pkt I - III jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

VI. uznał oskarżonego **M. W.** za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie X czynu, stanowiącego występki z art. 278§1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. i za to na podstawie art. 278§1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. w zw. z art.11 §2 k.k. skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 278§1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

VII. uznał oskarżonego **M. W.** za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie XI czynu, stanowiącego występki z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278§1 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. uznał oskarżonego **M. W.** za winnego popełnienia zarzucanych mu w punktach XII i XIII czynów, z których każdy wyczerpał znamiona występkę z art. 278§1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k., przy przyjęciu, że zostały one popełnione w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91 §1 k.k. i za to na podstawie art. 278§1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 91 §1 k.k. skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 278§1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. w zw. z art. 91 §1 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IX. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 §1 k.k. w zw. z art. 91 §2 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego **M. W.** w pkt VI - VIII jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

X. uznał oskarżonego **K. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanych mu w punktach XIV i XV czynów, z których każdy wyczerpał znamiona występkę z art. 278§1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k., przy przyjęciu, że zostały one popełnione w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91 §1 k.k. i za to na podstawie art. 278§1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 91 §1 k.k. skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 278§1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

XI. uniewinnił oskarżonego **K. K. (1)** od popełnienia zarzucanego mu w punkcie XVI czynu,

XII. na podstawie art. 63 §1 k.k. zaliczył na poczet orzeczonej wobec oskarżonego W. K. kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 04.11.2010r. do dnia 06.11.2010r.,

XIII. na podstawie art. 46§1 k.k. zobowiązał:

- oskarżonych W. K., M. W. i K. K. (1) do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę solidarnie na rzecz (...) S.A. Rejon Energetyczny w K. kwoty 47.100 zł (czterdzieści siedem tysięcy sto złotych),

- oskarżonych W. K. i M. W. do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę solidarnie na rzecz (...) S.A. Rejon Energetyczny w K. kwoty 23.800 zł (dwadzieścia trzy tysiące osiemset złotych),

- oskarżonych W. K. i M. W. do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę solidarnie na rzecz T. K. kwoty 1000 zł (jeden tysiąc złotych),

- oskarżonego W. K. do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz T. K. kwoty 1980 zł (jeden tysiąc dziewięćset osiemdziesiąt złotych),

XIV. na podstawie art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r. nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwolnił oskarżonych W. K., K. K. (1) i M. W. od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Od powyższego wyroku apelację wniósł Prokurator Rejonowy w Ilawie, obrońca oskarżonych K. K. (1) i W. K. oraz oskarżony M. W..

Prokurator Rejonowy w Ilawie na podstawie art. 425 k.p.k., art. 444 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok na niekorzyść oskarżonych W. K. i K. K. (1) w zakresie uniewinnienia wymienionych od popełnienia czynów opisanych w pkt. VIII, IX i XVI aktu oskarżenia i zarzucił mu:

I. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. - mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania tj. art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. polegającą na sporządzeniu uzasadnienia wyroku, który nie spełnia ustawowych wymogów określonych w cyt. przepisie z uwagi na to, że jego pisemne wywody w zakresie uniewinnienia oskarżonych co do popełnienia czynów z pkt. VIII, IX i XVI są skąpe i lakoniczne i sprowadzają się do dania wiary wyjaśnieniom oskarżonych

bez ich głębszej analizy co uniemożliwia zbadanie toku rozumowania Sądu I instancji i wyciągniętych wniosków co ma zdecydowany wpływ na treść wyroku, gdyż Sąd I instancji w sposób lakoniczny i jednostronny ocenił materiał dowodowy wskazując bardzo ogólnie podstawy dokonanej oceny materiału dowodowego bez rozważenia okoliczności, które mogłyby doprowadzić do wywiedzenia odmiennych ustaleń faktycznych,

II. mający wpływ na treść wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę uniewinnienia oskarżonych od popełnienia czynów z pkt. VIII, IX i XVI podczas gdy okoliczności ujawnione w toku przewodu sądowego i rozważone we wzajemnym powiązaniu prowadzą nieodparcie do wniosku iż oskarżeni dopuścili się zarzucanych im przestępstw

Podnosząc powyższe zarzuty, autor apelacji wniósł o uchylenie wyroku w części dotyczącej punktów VIII, IX i XVI i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Iławie do ponownego rozpoznania

Obrońca oskarżonych K. K. (1) i W. K. na podstawie art. 444 kpk oraz 425 § 2 kpk zaskarżył powyższy wyrok w odniesieniu do oskarżonego K. K. (1) co do pkt. X i XIII oraz W. K. co do pkt. I, II, III, V, XII oraz XIII.

Obrońca oskarżonych K. K. (1) i W. K. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. na podstawie art. 438 pkt. 3 kpk:

1. dokonanie błędnych ustaleń faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegających na uznaniu oskarżonych winnymi czynów z aktu oskarżenia, a mianowicie K. K. (1) opisanych w pkt. XIV i XV, zaś W. K. opisanych w pkt. I, II, III, IV, V, VI i VII, mimo, że materiał dowodowy sprawy, a w szczególności wyjaśnienia oskarżonych oraz zeznania świadków: G. B., A. B. (1), K. B., A. K., M. K., W. D., M. S., A. K. (1), D. S., A. B. (2), E. B., Z. K., T. D. nie potwierdzają, by oskarżeni popełnili w/w czyny,

2. dokonanie błędnego ustalenia, w oparciu o zeznania świadków: S. Ś. oraz R. Z., że demontażu transformatorów o wysokości napięcia (...), mogą dokonać, osoby nie mające elementarnej wiedzy na temat działania urządzeń elektroenergetycznych, tylko na podstawie obserwacji z odległości 200 m pracowników Zakładu (...),

3. błędne ustalenie, że oskarżony W. K. dopuścił się kradzieży na szkodę pokrzywdzonego T. K. i M. R., mimo, że świadek A. K. (1) na rozprawie wskazywał, że obawia się pokrzywdzonego, przez którego był wcześniej pobity, obawiał się składać zeznania w obecności pokrzywdzonego i dopiero po nakazaniu opuszczenia sali rozpraw przez Sąd, potwierdził, że oświadczenie co do tego kto brał udział w przestępstwie, składał pod przymusem i w obawie przed T. K.,

II. na podstawie art. 438 pkt 2 kpk naruszenie zasady wynikającej z art. 5 § 2 kpk poprzez uznanie opinii biegłych z zakresu mechanoskopii, za „jasne i czytelne”, mimo, że opinie te nie rozstrzygnęły jednoznacznie czy narzędzia znalezione u oskarżonych posłużyły do popełnienia przestępstw opisanych w akcie oskarżenia.

W konkluzji apelacji, obrońca wniósł o:

1. uniewinnienie oskarżonych K. K. (1) i W. K. od wszystkich zarzucanych mu czynów, ewentualnie
2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Iławie do ponownego rozpoznania.

Jak wynika z treści środka odwoławczego wywiedzonego przez **oskarżonego M. W.** zaskarżył on wyrok w całości i zarzucił obrazę przepisów postępowania poprzez pominięcie istotnych dowodów i okoliczności związanych ze sposobem przeprowadzania czynności procesowych przez policję z udziałem współoskarżonych K. K. (1) i W. K. oraz zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na uznaniu go winnym popełnienia zarzucanych mu czynów, pomimo braku obiektywnych dowodów i oparciu orzeczenia jedynie na podstawie jego wyjaśnień złożonych w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi oraz oświadczenia sporządzonego pod przymusem przez A. K. (1).

W petitum apelacji, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie go od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje wniesione przez Prokuratora Rejonowego, obrońcę oskarżonych K. K. (1) i W. K. oraz oskarżonego M. W. jako zasadne zasługiwały na uwzględnienie. Następstwem rozpoznania tychże apelacji stała się konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku w całości z jednoczesnym przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Wskazany przez skarżących we wszystkich wywiedzionych środkach odwoławczych błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, stanowiący konsekwencję naruszenia przepisów prawa procesowego, jakich dopuścił się Sąd Rejonowy, prowadzi do stwierdzenia, że Sąd I instancji nie wyjaśnił wszystkich istotnych okoliczności sprawy i w konsekwencji nie dokonał kompleksowej oceny zgromadzonego w tym zakresie materiału dowodowego. Kontrolę zasadności poczynionej przez sąd orzekający oceny dowodów, uniemożliwiają ponadto Sądowi Okręgowemu istotne wady sporządzonego uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Odnosząc się do konkretnych argumentów, przytoczonych na poparcie podniesionych w omawianych skargach apelacyjnych zarzutów, należy zgodzić się ze skarżącymi, że Sąd I instancji dopuścił się szeregu uchybień procesowych (zarzuty natury procesowej skarżący wyeksponowali także w częściach motywacyjnych apelacji), a ponadto dokonując ustaleń stanu faktycznego zarówno wykluczającego sprawstwo oskarżonych K. K. (1) i W. K. w popełnieniu zarzucanych im w pkt VIII, IX i XVI aktu oskarżenia występów, jak i świadczących za winą wszystkich trzech oskarżonych w dokonaniu pozostałych zarzucanych im czynów, nie wyjaśnił i nie ustosunkował się do szeregu, wskazanych w środkach odwoławczych, okoliczności, które zdaniem ich autorów, miały zasadnicze znaczenie dla końcowego rozstrzygnięcia.

Ustosunkowując się w pierwszej kolejności do apelacji Prokuratora Rejonowego, należy zgodzić się ze sformułowaną w niej tezą, iż sąd orzekający uwolnił K. K. (1) i W. K. od odpowiedzialności karnej za popełnienie zarzucanych im w pkt VIII, IX i XVI oskarżenia czynów, stwierdzając, że „(...) zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na przypisanie im sprawstwa i winy odnośnie czynów popełnionych 12 sierpnia 2010r. w miejscowości Ł. oraz 27 września 2010r. w miejscowości T. (...)”, „z braku innych dowodów potwierdzających ich sprawstwo i winę, należało w/w uniewinnić zgodnie z zasadą in dubio pro reo (art. 5 § 2 kpk), zgodnie z którą nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego (...)”, czemu dał wyraz w pisemnych motywach wyroku (str. 42-43). Powyższą konstatację należy jednak uznać za przedwczesną albowiem postępowanie przeprowadzone przez Sąd I instancji także w tym zakresie dotknięte jest istotnymi wadami szczególnie natury procesowej, a tym samym nie sposób jednoznacznie wykluczyć – wskazywanej przez prokuratora - alternatywy, że gdyby nie doszło do wystąpienia stwierdzonych uchybień to ocena wszystkich dostępnych dowodów dokonana w sposób kompleksowy i prawidłowy byłaby zgoła odmienna.

Prokurator podniósł mianowicie w apelacji, iż dokonana przez Sąd Rejonowy ocena przede wszystkim wyjaśnień oskarżonego W. K. i przeprowadzonych w sprawie dowodów nie spełnia wymagań określonych w art. 7 kpk, a przede wszystkim sąd meriti w sposób niepełny i wadliwy przeanalizował wyjaśnienia W. K., które są kluczowe dla ustalenia prawidłowego stanu faktycznego w zakwestionowanym w powyższej apelacji zakresie, a który to zarzut wzmocnia – zdaniem skarżącego - okoliczność, iż „(...) W. K. przesłuchany w charakterze podejrzanego w dniu 6.11.2010r. pod zarzutem m.in. dokonania kradzieży w dniach 12 sierpnia 2010r. w Ł. i 27 września 2010r. w T. stwierdził, iż przyznaje się do dokonania kradzieży 12.8.2010r. w Ł., co do której podał skład osobowy oraz sposób działania, odnośnie kradzieży transformatora we wrześniu w T. stwierdził, iż nie jest tego pewien, bowiem po wyroku z dnia 27.08.2010r. zaprzestał już kradzieży (k. 230-231) (...)”.

W tym miejscu wypada poczynić uwagę natury ogólnej, iż to do sądu należy sformułowanie rozstrzygnięcia w sprawie na podstawie zebranego materiału dowodowego, w oparciu o wiedzę i doświadczenie życiowe. Pomimo tego, że zdarza

się, iż zarówno w trakcie postępowania przygotowawczego jak i przed sądem uczestnicy często zeznają i wyjaśniają odmiennie, Sąd musi ustalić najbardziej prawdopodobny przebieg zdarzeń i swoją decyzję umotywować. Oczywiście jest więc polemika autora apelacji z argumentami przedstawionymi przez sąd w uzasadnieniu wyroku, lecz można ją zaakceptować jedynie wtedy, gdy skarżący na potwierdzenie swoich zarzutów przedstawia konkretne argumenty, a nie jedynie nie zgadza się z wersją zdarzeń przyjętą przez Sąd. W ocenie sądu odwoławczego w części motywacyjnej apelacji prokurator należycie wywiązał się ze swojego zadania.

Bez wątplenia autor skargi ma rację, co do tego, że błędnym było przyjęcie przez Sąd Rejonowy za podstawę istotnych ustaleń stanu faktycznego wykluczającego sprawstwo oskarżonych W. K. i K. K. (1), tylko fragmentów wyjaśnień pierwszego z wymienionych, bez przeprowadzenia ich pogłębionej, kompleksowej analizy, poczynionej w powiązaniu z całokształtem materiału dowodowego oraz bez ich weryfikacji dostępnymi dowodami. Przyjęcie przez Sąd I instancji wersji zdarzenia przedstawionej przez oskarżonego W. K. w dalszej fazie postępowania stanowi ponadto konsekwencję popełnionych w postępowaniu uchybień procesowych oraz - jak to słusznie wywodzi skarżący - jest skutkiem nie rozważenia w pisemnym uzasadnieniu całokształtu wyjaśnień tegoż oskarżonego w zestawieniu z innymi dowodami.

Analiza pisemnych motywów wyroku nakazuje zgodzić się z autorem apelacji, iż sąd orzekający ograniczył pisemne rozważania, przytoczone na poparcie swego stanowiska, do oceny tylko niektórych, wybiórczo wybranych, dowodów zgromadzonych w sprawie, pominał zaś inne pozostające z tymi uwzględnionymi w opozycji. Za uprawnione należy bowiem potraktować stanowisko rzecznika interesu publicznego, iż uzasadnienie zawiera niepełną, nader lakoniczną, wręcz sprzeczną z zapisami protokołów, a tym samym nie przekonującą analizę i ocenę wyjaśnień oskarżonego W. K., której prawidłowość podważa kategorycznie skarżący. Jak to trafnie podniósł apelujący omawiane uzasadnienie przede wszystkim nie zawiera pełnych rozważań dotyczących całokształtu wyjaśnień W. K. oraz oceny wszystkich ujawnionych w sprawie okoliczności. W konsekwencji zaaprobować należy postawioną przez autora apelacji tezę, że sąd orzekający przedwcześnie i nieuprawnienie uwolnił od odpowiedzialności karnej zarówno W. K. jak i K. K. (1) stwierdzając, że obaj oskarżeni „(...) nie przyznali się do kradzieży miedzianych uzwojeń z transformatorów w miejscowości Ł. i T., a także braku innych dowodów potwierdzających ich sprawstwo i winę, należało w/w uniewinnić (...)”, zaś swoje rozstrzygnięcie oparł w głównej mierze na pozytywnej i nader lakonicznej ocenie wyjaśnień W. K., a jednocześnie pominał stanowiące fundament oskarżenia fragmenty jego relacji, w których przyznał się i obciążył także K. K. (1), podważające zatem ostatecznie przyjętą wersję zdarzenia.

Zacytowane powyżej fragmenty uzasadnienia zaskarżonego wyroku zawierają w istocie kluczową argumentację wyprowadzonego przez sąd orzekający wniosku co do braku dowodów wskazujących na sprawstwo W. K. i K. K. (1), co z kolei implikowało wydanie rozstrzygnięcia uniewinniającego ich od popełnienia zarzucanych im w pkt VIII, IX i XVI aktu oskarżenia czynów. Przytoczona część motywacyjna zakwestionowanego orzeczenia nie jest wolna jednak od wady, stanowiącej – jak słusznie wskazał apelujący - konsekwencję naruszenia przepisów postępowania stypizowanych w art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 § 1 pkt 1 kpk. Mianowicie należy podzielić spostrzeżenia autora skargi, iż zacytowane wyżej wywody sądu, sprowadzające się do twierdzenia, że „(...) oskarżony W. K. w toku całego postępowania nie przyznał się do popełnienia czynów z pkt VIII i IX. Nadto wyjaśnił, iż po dniu 27 sierpnia 2010r. na żadnej kradzieży nie był (k. 230v)(...)” oraz brak jest dowodów winy obu oskarżonych – jest sprzeczne z całokształtem wyjaśnień złożonych przez W. K., a pominiętymi w istotnych fragmentach przez sąd.

Sąd I instancji w ogóle nie poświęcił bowiem żadnej uwagi, a w konsekwencji nie poddał jakiegokolwiek analizie wyjaśnień W. K., a zaprezentowanych przez niego na etapie śledztwa podczas przesłuchania w dniu 6 listopada 2010r. (k. 230v - 231), po uzupełnieniu zarzutów m.in. o dotyczące czynów dokonanych w dniu 12 sierpnia 2010r. w Ł. wspólnie z nieletnim oraz w dniu 27 września 2010r. w T. wspólnie z K. K. (1), w tych ich fragmentach, odnoszących się do powyższych aspektów, w których podał m.in., że „(...) do zarzutów przyznają się (wszystkich od I – IX) i chciałbym złożyć wyjaśnienia (...), (...) przyznają się do kradzieży transformatorów w L. i Ł., gdzie byłem też prócz tego, że z F. (pkt VIII) to byłem także z K. i M. w L. (pkt VII) oraz z M. w Ł. (pkt VI) (...)”, a następnie odtworzył sposób działania i rolę współsprawców w realizacji przestępczych akcji - k. 230v-231.

Zacytowane powyżej wyjaśnienia złożone przez W. K., pomimo iż stanowiły one dowód o decydującym znaczeniu, nie tylko pozostały całkowicie poza zakresem rozważań sądu orzekającego (ale jedynie w aspekcie rozstrzygnięcia uniewinniającego), ale nadto wręcz wbrew zapisom zawartym w protokole przesłuchania z dnia 6 listopada 2010r., sąd meriti stwierdził, że „(...) oskarżony W. K. w toku całego postępowania nie przyznał się do popełnienia czynów z pkt VIII i IX (...)” - str. 43 uzasadnienia.

Zaakcentować należy, sąd meriti wykazał się niekonsekwencją, albowiem w pozostałej części pisemnego uzasadnienia wyroku, poświęconej ustaleniom i rozważaniom dotyczącym sprawstwa wszystkich trzech oskarżonych w popełnieniu czynów opisanych w pkt I-VII, X- XV aktu oskarżenia, powoływał się na wyjaśnienia W. K. złożonym właśnie w dniu 6 listopada 2010r. (k. 230v – 231) nadał im walor wiarygodności w całości oraz potraktował za zasadniczy dowód winy zarówno jego, jak i K. K. (1) oraz M. W. (np. str. 2, 6, 8, 9, 21, 34 uzasadnienia). Z kolei wyjaśnienia złożone przez oskarżonego W. K. w dalszej fazie postępowania, w których już nie przyznał się do żadnego z zarzucanych mu czynów, sąd orzekający uznał za niezgodne z prawdą i odrzucił z podstawy istotnych ustaleń w sprawie (str. 22, 28, 34), co potęguje wadliwość wszystkich rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku.

Podobnie obciążona istotną wadą jest poczyniona przez sąd I instancji ocena wyjaśnień oskarżonego K. K. (1). Uniewinniając bowiem K. K. (1) od popełnienia czynu opisanego w pkt XVI aktu oskarżenia, sąd meriti w istocie uznał za wiarygodne jego wyjaśnienia, w których w toku całego postępowania negował swoje sprawstwo, a jednocześnie wykazując z kolei zasadność skazania go za pozostałe zarzucane mu występki, w pisemnym uzasadnieniu wyroku, przytaczał argumenty na poparcie skonstruowanej tezy, że wyjaśnienia tegoż oskarżonego są niewiarygodne w całości (np. str. 23).

Reasumując, jak słusznie zauważył skarżący, powyższe fragmenty wyjaśnień W. K. (k. 230 - 231) miały kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy albowiem podważały przyjęte przez sąd istotne założenia, które doprowadziły do uwolnienia oskarżonych W. K. i K. K. (1) od odpowiedzialności karnej we wskazanym zakresie. Wbrew bowiem wywiodom sądu meriti wyrażonym w pisemnym uzasadnieniu wyroku, z przytoczonych wyjaśnień W. K. wynikają całkowicie odmienne okoliczności, niżli te przyjęte przez sąd za kanwę rozstrzygnięcia uniewinniającego wyżej wymienionego oraz K. K. (1) od popełnienia czynów zarzucanych im w pkt VIII, IX i XVI aktu oskarżenia. W pełni należy zgodzić ze stanowiskiem prokuratora, że sąd orzekający nie zrealizował nawet w elementarnej postaci obowiązku rzeczowego ustosunkowania się w pisemnych motywach wyroku co do okoliczności wynikających z pominiętych wyjaśnień oskarżonego W. K.. Jak już zasygnalizowano powyżej, zasadność podniesionego przez autora apelacji zarzutu wzmocnia fakt, że sąd orzekający w żadnym fragmencie pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie zakwestionował wiarygodności wyjaśnień W. K. złożonym w dniu 6 listopada 2010r., kiedy to przyznał się do popełnienia wszystkich dziewięciu zarzucanych mu czynów.

Nie wytrzymuje krytyki prokuratora także argumentacja sądu orzekającego przytoczona na poparcie rozstrzygnięcia uwalniającego W. K. i K. K. (1) od popełnienia czynu opisanego w IX i XVI aktu oskarżenia. Nie tylko rozważania sądu rejonowego w tym zakresie sprowadzają się jednozdaniowego powołania się na wyjaśnienia oskarżonego W. K. o treści „(...) wyjaśnił, iż po dniu 27 sierpnia 2010r. na żadnej kradzieży nie był (...)”, ale przede wszystkim nie zostały one dokonane w powiązaniu z wynikającą z ujawnionego materiału dowodowego, tj. odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Ławie VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w (...) z dnia 03 października 2013r. w sprawie o sygn.. akt VII K 15/13 (k. 1359-1362, 1358), okolicznością, iż obaj oskarżeni zostali prawomocnie skazani za tożsamy rodzajowo czyn (kradzieży miedzianego uzwojenia transformatora) popełniony w dniu 22 września 2010r. Tym samym pominięty przez sąd meriti i ten dowód w istotny sposób podważał przyjęte przez sąd istotne założenia, które doprowadziły do uniewinnienia zarówno W. K., jak i K. K. (1) od popełnienia zarzucanego im w pkt IX i XVI występkę.

W konsekwencji, kluczowa teza sformułowana przez sąd meriti, iż brak jest dowodów sprawstwa oskarżonych W. K. i K. K. (1), nie jest przekonująca i bezwzględnie wymaga ponownej weryfikacji po przeprowadzeniu kompleksowej analizy wszystkich zgromadzonych dowodów, w tym w kontekście całej treści wyjaśnień W. K. i odpisu wskazanego wyroku.

Ustosunkowując się z kolei do wyeksponowanych w apelacji obrońcy K. K. (1) i W. K. zarzutów, należy zgodzić się z jej autorem, że Sąd I instancji przypisując oskarżonym sprawstwo w popełnieniu zarzucanych im w pkt I- VII, XIV i XV występów, nie wyjaśnił i nie uwzględnił szeregu, wskazanych w apelacji, okoliczności, które zdaniem skarżącego miały zasadnicze znaczenie dla końcowego rozstrzygnięcia.

Lektura pisemnych motywów wyroku nakazuje bowiem stwierdzić, że sąd orzekający także i w tym aspekcie ograniczył pisemne rozważania, przytoczone na poparcie swego stanowiska, do oceny tylko niektórych, wybiórczo wybranych okoliczności i dowodów ujawnionych w sprawie, pominał zaś inne pozostające z tymi uwzględnionymi w opozycji.

Za uprawnione należy potraktować stanowisko obrońcy, iż uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera przede wszystkim niepełną, a tym samym nie przekonującą ocenę nie tylko wyjaśnień W. K., K. K. (1) oraz pomawiającego ich współoskarżonego M. W., ale także zeznań A. K. (1), złożonych na poszczególnych etapach postępowania, której prawidłowość podważa kategorycznie skarżący. Ponadto sąd meriti nie uzasadnił swego przekonania w konfrontacji z całością dowodów.

Mianowicie, sąd I instancji w ogóle nie poświęcił żadnej uwagi, a w konsekwencji nie poddał jakiegokolwiek analizie zeznań A. K. (1), a zaprezentowanych przez niego na rozprawie w dniu 02 sierpnia 2011r. (k. 561v) i w końcowej fazie rozprawy w dniu 21 marca 2014r. (k. 1201-1201v), w których odwołując wcześniejsze zeznania obciążające oskarżonego W. K. i M. W. odnośnie czynów popełnionych na szkodę T. K., podał m.in., że dowodowe oświadczenie z dnia 12.9.2010r. (k. 384), w których także opisał okoliczności kradzieży w komisie pokrzywdzonego oraz wskazał współsprawców, sporządził będąc zmuszony przez T. K. i jego synów A. i J., stosujących wówczas wobec niego przemoc fizyczną i psychiczną, zaś przed złożeniem pierwszych zeznań J. K. nadto zranił go w nogę piłą motorową. Uszło całkowicie uwadze sądu I instancji, iż A. K. (1) po opuszczeniu sali rozpraw przez pokrzywdzonego i jego rodzinę, zmienił początkowo prezentowaną postawę i dopiero podał, że nie tylko treść oświadczenia wraz ze wskazaniem nazwisk współsprawców podyktowali mu K., ale także synowie pokrzywdzonego pobili go wówczas uderzając w twarz i po rękach (k. 1201-1201v). Podczas tej samej czynności procesowej świadek przedstawił także okoliczności użycia wobec niego przez J. K. piły motorowej, celem zmuszenia go do złożenia określonej treści zeznań dotyczących kradzieży w komisie pokrzywdzonego, a także utrzymywał, iż został wówczas zraniony tym narzędziem w nogę, na dowód czego okazywał uczestnikom postępowania blizny na ciele. A. K. (1) wyjaśnił jednocześnie rozbieżności w swoich zeznaniach wskazując, że „(...) Dziś jak składałem zeznania przy J. K., obawiałem się, gdyż jak będzie kolejna sprawa, a ja będę świadkiem, a on będzie oskarżony, będą przyjeżdżać do domu i rozwalać wszystko. Już było tak, że przyjechali do domu i rozwalali za to, co zrobił mój brat u niego (...)”.

Jak natomiast wskazuje analiza pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, sąd orzekający dyskwalifikując wyjaśniania oskarżonych m.in. w części, w której wywodzili, że A. K. (1) napisał oświadczenie i złożył nieprawdziwe obciążające ich zeznania w wyniku zastraszenia przez pokrzywdzonego, wbrew jednoznacznym zapisom protokołu z rozprawy z dnia 02 sierpnia 2011r. (k. 561v) i dnia 21 marca 2014r. (k. 1201-1201v) argumentował, że „(...) sam świadek A. K. (1) nic nie wspominał o pobiciu przez T. K., czy też jego syna J. (...)” – str. 32 uzasadnienia. Sąd meriti w swych rozważaniach uwzględnił zatem jedynie tylko określone fragmenty zeznań A. K. (1), a pominał pozostałe, w których odmiennie opisał przebieg poszczególnych zdarzeń. Pisemna argumentacja sądu, mająca przekonać do trafności ostatecznej pozytywnej oceny zeznań A. K. (1), w których obciążył W. K. i M. W., z uwagi na ujawnienie pominiętych okoliczności, jest zatem nie do zaakceptowania. Tak skonstruowane uzasadnienie zaskarżonego wyroku, potwierdza bowiem wyrażone przez skarżącego zarzuty, że poczyniona przez sąd I instancji ocena zeznań A. K. (1) a w konsekwencji także i zeznań T., J. i A. K. (2) jest niepełna, lakoniczna, powierzchowna i nie odpowiada rygorom przewidzianym w przepisie art. 7 kpk i art. 424 kpk..Po wtóre, powyższe stanowisko sądu meriti, obarczone jest kolejną istotną wadą, dyskwalifikującą jego prawidłowość. Mianowicie, T. K. w trakcie konfrontacji z udziałem A. K. (1) na rozprawie w dniu 6.6.2014 (k. 1289) utrzymywał, iż w dniu 12.9.2010r. gdy z synami ujęli A. K. (1), połączyli się telefonicznie z policją celem dokonania zgłoszenia, jednakże przerwali rozmowę z dyżurnym albowiem w/w świadek w zamian za odstąpienie od złożenia zawiadomienia zobowiązał się przedstawić okoliczności kradzieży w komisie, po czym pojechali do dom, gdzie nieletni sporządził dobrowolnie dowodowe oświadczenia (k. 1289).

Z kolei A. K. (1) zaprzeczył aby ktokolwiek z rodziny K. dzwonił na policję i podtrzymał wcześniejsze zeznania, iż treść oświadczenia podyktowali mu pokrzywdzeni (k. 1289). Sąd orzekający uwzględniając w wniosek prokuratora sesyjnego zwrócił się do KPP w I. i KP w K. o informację, czy w dniu 12.9.2010r. członkowie rodziny K. dokonywali zgłoszenia, o którym zeznał pokrzywdzony, a tym samym uznał za konieczne i istotne zweryfikowanie podawanych sprzecznie przez świadków okoliczności. Organy te udzieliły żądanej informacji, z których wynika, że po sprawdzeniu w systemie policyjnym elektronicznym w dniu 12.9.2010r. nie odnotowano tego rodzaju zgłoszenia (k. 1317, 1320). Powyższe okoliczności wynikające z pozyskanych dowodów zostały jednak całkowicie pominięte w wywodach Sądu Rejonowego, co sprawia, że analiza zeznań zarówno A. K. (1) jak i pokrzywdzonego, zawarta pisemnym uzasadnieniu, jest tym bardziej nieprawidłowa albowiem nie tylko nie uwzględnia całości wypowiedzi świadków, ale także nie została przeprowadzona w kontekście nowych dowodów, rzutujących niewątpliwie na ocenę wiarygodności ich zeznań.

Sąd I instancji dokonał również fragmentarycznej oceny wyjaśnień W. K., M. W. i zeznań D. F. dotyczących czynu zarzucanego oskarżonym w pkt VI i XII, pomijając całkowicie te ich części, w których sprzecznie podawali w jakim składzie osobowym mieli dokonać demontażu transformatora i kradzież miedzianego rdzenia w dniu 5.6.2010r. w Ł.. Oskarżony W. K. podczas pierwszego przesłuchania w dniu 5.11.2010r. przyznał się do popełnienia tego czynu lecz wspólnie i w porozumieniu z D. F. i odmówił przedstawienia szczegółów tego zdarzenia „ponieważ nie pamiętam dokładnie tego wszystkiego” (k. 216). Składając ponownie wyjaśnienia następnego dnia, tj. 6.11.2010r., po wydaniu postanowienia o zmianie zarzutów, potwierdził odmienne okoliczności opisane w zmienionym zarzucie, iż czynu tego dopuścił się tym razem działając wspólnie z M. W. (k. 230v). Przesłuchany tego samego dnia lecz o wcześniejszej godzinie M. W. także przyznał się do dokonania powyższego występkę wspólnie z W. K. i dość ogólnikowo odtworzył przebieg tego zajścia (k. 220). Z kolei ówczynie nieletni D. F. przesłuchany w dniu 4.11.2010r. przyznał się, do popełnienia tego czynu, lecz wskazał na W. K. jako inicjatora i współsprawcę, po czym złożył bardzo obszerne i bogate w szczegóły zeznania odnośnie czasu, miejsca, podziału ról i sposobu realizacji tego przestępstwa (k. 184). Nie dostrzegając w ogóle tych istotnych sprzeczności w wyjaśnieniach oskarżonych i zeznaniach D. F., dotyczących uczestników przestępstwa popełnionego w dniu 5.6.2010r, sąd orzekający przekonując do zajętego stanowiska odnośnie sprawstwa W. K. i M. W. (bez udziału D. F.) jako fundamentalnego argumentu używał wzajemną zgodność relacji oskarżonych.

W tym miejscu należy zaakcentować, że zaistnienie rozbieżności w wyjaśnieniach oskarżonych i zeznaniach D. F. i to tak w istotnych kwestiach, obligowało sąd meriti do poczynienia pogłębionej analizy tych dowodów, któremu to zadaniu jednak sąd nie sprostał. Nadto winien był wyjaśnić jakim sposobem nieletni znał i przedstawił tak wyjątkowo szczegółowo okoliczności dokonania czynu w dniu 5.6.2010r, skoro oskarżyciel ostatecznie wykluczył jego udział uznając, iż sprawcami byli W. K. i M. W., zaś sąd te ustalenia zaakceptował.

Żadnego fragmentu uzasadnienia, sąd orzekający nie poświęcił także analizie i ocenie wyjaśnień M. W., w tej ich części, w której podnosił, odmiennie od lakonicznych wyjaśnień W. K., iż zarzucanego mu czynu z lipca 2010r. (pkt VII i XIII) dopuścili się miejscowości B., a nie w L. oddalonej o kilka kilometrów. (k. 220).

Powyższe okoliczności niewątpliwie mają istotne znaczenie dla ustalenia odpowiedzialności także M. W., co czyni zasadną apelację wywiedzioną także przez tegoż oskarżonego.

Sąd odwoławczy stwierdził nadto, iż sąd I instancji doprowadził również do sprzeczności między wyrokiem a pisemnym uzasadnieniem albowiem przypisując skarżonemu W. K. popełnienie czynu opisanego w V akcie oskarżenia przyjął wartość szkody na kwotę 22.800 zł., zaś w pisemnych motywach ustalił, iż opiewa ona na kwotę 23.800 zł. (str. 6 uzasadnienia).

Zdaniem Sądu Odwoławczego gdyby Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy i kompleksowy przeprowadził postępowanie w sprawie, to konkluzja płynąca z oświadczeń osób przesłuchanych dotychczas w sprawie mogłaby być zupełnie inna. Dokonana przez Sąd I instancji ocena powyższych dowodów, a przede wszystkim wyjaśnień oskarżonych, zeznań A. K. (1), D. F., T. K., J. K. i A. K. (2) jest zatem niepełna i obciążona wadami, a tym samym przedwczesna albowiem nie uwzględnia całości materiału dowodowego, co w konsekwencji uniemożliwia kontrolę instancyjną.

Bez wątplenia zatem autorzy skarg mają rację, co do tego, że przedwczesnym było przyjęcie przez Sąd Rejonowy za podstawę istotnych ustaleń w sprawie wskazanych dowodów bez przeprowadzenia ich pogłębionej, kompleksowej analizy, poczynionej w powiązaniu z całokształtem materiału dowodowego oraz bez ich weryfikacji dostępnymi dowodami.

Podzielić należy zatem wywody apelujących, iż Sąd I instancji wbrew dyrektywom postępowania określonym w art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 kpk, w pisemnych rozważaniach pominał określone fragmenty wyjaśnień współoskarżonych i zeznań świadków, nie można zatem wykluczyć, że uwzględnienie tychże dowodów w całości i we wzajemnym powiązaniu doprowadziłoby sąd do zgoła odmiennych wniosków.

Tym samym wyrażone przez wszystkich apelujących zastrzeżenia co do prawidłowości poczynionej przez sąd meriti oceny wyjaśnień oskarżonych oraz zeznań świadków pogłębiają się w świetle treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, które nie zawiera rozważań dotyczących wartości dowodowej całego materiału zgromadzonego w sprawie.

Nie przesądzając ostatecznej oceny i znaczenia, pominiętych przez sąd, fragmentów wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadków dla kończącego orzeczenia, należy stwierdzić, że sąd zobligowany był jednak uwzględnić je w całości w swych rozważaniach, a który to obowiązek wynika z treści art. 410 k.p.k. Zgodnie z cytowanym przepisem podstawę wyroku stanowi całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej, zaś pominięcie istotnych dla sprawy okoliczności mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie w kwestii winy stanowi oczywistą obrazę tego przepisu (por. OSN PG 1977, nr 7-8, poz. 62). Przy jednoczesnym braku innych bezpośrednich dowodów przemawiających za winą oskarżonych dowody z ich wyjaśnień, zeznań świadków: D. F., A. K. (1) oraz T. K., J. K. i A. K. (2) wymagały szczególnie kompleksowej i wnikliwej analizy.

W tym miejscu należy przytoczyć ugruntowane stanowisko wyrażone w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zgodnie z którym przekonanie sądu orzekającego o wiarygodności jednych dowodów (ich części) i niewiarygodności innych (w pozostałej części) pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 kpk jeżeli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego oraz jest wyczerpujące i logiczne - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego a także umotywowane w uzasadnieniu wyroku (por. wyrok SN z 22.02.96r, Prok. I Pr. 1996/10/10). Ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnione orzeczenie. Temu jednak zadaniu, jak wyżej wykazano, Sąd I instancji zarówno w odniesieniu do rozstrzygnięcia uniewinniającego jak i skazującego nie sprostował.

Analiza zakwestionowanego rozstrzygnięcia oraz jego pisemnych motywów, bezsprzecznie potwierdziła zatem zasadność podnoszonego w apelacjach zarzutu naruszenia przez sąd meriti normy postępowania określonej w art. 424 § 1 pkt 1 kpk. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku obarczone jest ewidentnymi wadami, co w efekcie tym bardziej uniemożliwia Sądowi Okręgowemu kontrolę zasadności i prawidłowości orzeczenia. Godzi się przypomnieć, że sąd odwoławczy kontrolując poprawność wydanego przez Sąd I instancji wyroku, przede wszystkim dokonuje oceny prawidłowości przyjętych ustaleń faktycznych i przeprowadzonej analizy materiału dowodowego zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Uzasadnienie takie stanowi bowiem integralną część orzeczenia i pełni niezmiernie istotną rolę jako źródło informacji dla stron, dla których motywy jakimi kierował się Sąd wydając zaskarżony wyrok, mogą mieć zasadnicze znaczenie przy podejmowaniu decyzji w przedmiocie poddania go kontroli instancyjnej. Winno ono odzwierciedlać przebieg rozumowania Sądu, proces myślowy, który doprowadził do rozstrzygnięć zawartych w wyroku. Podobnie jak rozumowanie Sądu uzasadnienie musi być logiczne, pozbawione luk i sprzeczności. Stosownie do przepisu art. 424 k.p.k. każde uzasadnienie wyroku powinno zawierać: ustalenie podstawy faktycznej wyroku, wskazanie na jakich dowodach sąd oparł ustalenia faktyczne i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku, a w przypadku skazania sprawcy przytoczenie okoliczności, które Sąd miał na uwadze przy wymiarze kary. Uzasadnienie wyroku ma dać wyczerpującą i logiczną odpowiedź na

pytanie dlaczego taki właśnie a nie inny wyrok został wydany. Uzasadnienie wyroku stanowi dokument o charakterze sprawozdawczym, powinno więc polegać na przedstawieniu w sposób uporządkowany wyników narady z dokładnym wskazaniem jeśli chodzi o podstawę faktyczną wyroku - tego co sąd uznał za udowodnione, jak ocenił poszczególne dowody i dlaczego oparł się na jednych, odrzucając inne. W uzasadnieniu wyroku musi być przedstawiony tok rozumowania Sądu i to w taki sposób, żeby można było skontrolować słuszność tego rozumowania i jego zgodność z materiałem dowodowym.

Pisemne motywy zaskarżonego wyroku jak wyżej wykazano nie czynią jednak zadość wymaganiom przewidzianych w powołanym przepisie i także z tego względu prawidłowa kontrola odwoławcza jest niemożliwa.

S. pisemnych motywów wyroku w zakwestionowanym przez prokuratora oraz obrońcę zakresie, nie pozwala Sądowi Okręgowemu w żaden sposób odnieść się do prawidłowości zaskarżonego wyroku. W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy, jak to słusznie podkreśli skarżący, nie wyjaśnił wszystkich istotnych okoliczności, a w szczególności nie dokonał kompleksowej oceny wszystkich dowodów oraz pominął szereg faktów nie zajmując wobec nich rzeczowego stanowiska.

Zaniechanie i nie wyjaśnienie zaprezentowanych powyżej okoliczności, pomimo, że były one istotne dla prawidłowego ustalenia stanu faktycznego i zakresu odpowiedzialności karnej wszystkich trzech oskarżonych, stanowiło uchybienie, które dodatkowo skutkowało uchyleniem zaskarżonego wyroku. Niedopuszczalne jest bowiem pominięcie istotnych okoliczności, lecz konieczne jest zawsze ustalenie zależności każdego z dowodów w całości lub konkretnym fragmencie od poszczególnych okoliczności faktycznych, które w sprawie wymagają udowodnienia i uzasadnienia. (por. SN II KKN 159/96, Prok. i Pr. 1998/2/7 I KR 120/84, OSNPG 1984/12/115). Brak takiego wyjaśnienia czy oceny uniemożliwia, bowiem odparcie zarzutu przekroczenia przez sąd granic swobodnej oceny dowodów, a pominięcie przez Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku dowodów dotyczących istotnych okoliczności w sprawie i nie zajęcie stanowiska wobec wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie, daje podstawę do postawienia sądowi słusznego zarzutu sprzeczności ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego. Właściwa i wnikliwa ocena całokształtu okoliczności istotnie wpłynęłaby na zakres odpowiedzialności oskarżonych lub też dostarczyłaby argumentów dyskwalifikujących zarzuty podniesione przez skarżących w apelacjach.

Reasumując należy zgodzić się ze skarżącymi, że pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera istotne luki, a w konsekwencji nie odzwierciedla przebiegu rozumowania Sądu, procesu myślowego, który doprowadził do tego rodzaju rozstrzygnięcia.

Sąd Najwyższy wielokrotnie dał wyraz stanowisku, że uzasadnienie wyroku obarczone takimi wadami (stanowiące obrazę art. 424 kpk) musi skutkować uchyleniem wyroku, albowiem nie daje możliwości przeprowadzenia kontroli odwoławczej co do prawidłowości postępowania i rozumowania Sądu I Instancji (por. wyrok SN II KKN 159/96, Prok. i Pr. 1998/2/7, wyrok SN I KR 120/84, OSNPG 1984/12/115, wyrok SN II KR 337/81, OSNPG 1983/2/22, wyrok SN II KR 54/81 OSNPG 1981/12/139, wyrok SN (...) OSNPG 1979/10/140).

W konsekwencji zaaprobować należy postawioną przez autorów apelacji tezę, że sąd orzekający przedwcześnie rozstrzygnął, a jednocześnie pominął inne dowody, które podważały wyprowadzone wnioski. .

Z wszystkich powyżej przedstawionych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 2 k.p.k., uchylił zaskarżony wyrok w całości i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Łławie do ponownego rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 436 kpk sąd odwoławczy ograniczył rozpoznanie środków odwoławczych wniesionych przez prokuratora, obrońcę oskarżonych W. K. i K. K. (1) oraz oskarżonego M. W. do przedstawionych uchybień natury procesowej albowiem rozpoznanie w tym zakresie jest wystarczające do wydania orzeczenia, a rozpoznanie pozostałych zarzutów zawartych w apelacjach, a dotyczących przede wszystkim poczynionej przez Sąd I instancji oceny zeznań pozostałych świadków byłoby przedwczesne dla dalszego toku postępowania.

Zaznaczyć należy, że uszło uwadze sądu meriti, że czyn zarzucany oskarżonemu W. K. w pkt II aktu oskarżenia już w chwili orzekania, z uwagi na wartość skradzionego mienia, stanowił przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk, wykroczenia z art. 119 § 1 kw (1/4 minimalnego wynagrodzenia w 2014r. to kwota 420, zaś w 2015r. to kwota 437,50 zł). Wystąpiła jednocześnie okoliczność wyłączająca karalność tego wykroczenia polegająca na tym, że od chwili jego popełnienia (czyn miał mieć miejsce wrzesień – grudzień 2009r.) upłynął przewidziany w art. 45 § 1 kw (...) – letni termin powodujący prawną niemożność ukarania sprawcy wykroczenia za czyn, który popełnił. Sąd Rejonowy będzie zatem zobowiązany umorzyć postępowanie w tym zakresie, chyba że istniałyby powody do uniewinnienia oskarżonego od popełnienia tego czynu. Gdy dochodzi bowiem do konkurencji negatywnych przesłanek procesowych określonych w art. 17 § 1 pkt 2 i 6 k.p.k., należy orzec odmiennie co do istoty, uniewinniając oskarżonego od popełnienia przypisanego mu czynu, nie zaś umarzać postępowania z powodu przedawnienia karalności.

Po przekazaniu sprawy Sąd Rejonowy winien ponowić postępowanie dowodowe, w tym ponownie szczegółowo przesłuchać świadków A. K. (1) i D. F. na okoliczności wskazane w niniejszym uzasadnieniu, wyjaśnić istotne rozbieżności zarówno w wyjaśnieniach oskarżonych jak i zeznaniach świadków, ewentualnie przeprowadzić inne dowody, jeżeli taka potrzeba wyłoni się przy ponownym rozpoznaniu sprawy.

Rzecz Sąd I instancji przy ponownym rozpoznaniu sprawy będzie zatem dokonanie rzetelnych ustaleń faktycznych, opartych na całokształcie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w powyższy sposób uzupełnionym, a następnie przeprowadzenie gruntownej analizy i dokonanie wyboru prezentowanych wersji zdarzeń, ocenionych w sposób zgodny z regułami procedowania, logiką i doświadczeniem życiowym, a nadto w przypadku takiej konieczności sporządzenie przekonywającego uzasadnienia swego stanowiska, w sposób wolny od uproszczeń i uwzględniający cały materiał dowodowy, zgodnie z wymogami art. 424 kpk .

By temu zadaniu sprostać Sąd winien dążyć do wyjaśnienia wszelkich niejasności występujących w materiale dowodowym, a jednocześnie wykorzystać zarówno niniejsze uwagi, jak i te zawarte w apelacjach.

Dopiero po ponownym przeprowadzeniu postępowania dowodowego z uwzględnieniem powyższych zaleceń Sąd I Instancji zobowiązany będzie orzec o winie oskarżonych bądź rozstrzygnąć o braku podstaw do pociągnięcia ich do odpowiedzialności karnej, na podstawie całokształtu okoliczności prawidłowo ujawnionych na rozprawie głównej.